

În fiecare zi, la ora nouă dimineața, venea pe aceeași stradă

În fiecare zi, la ora nouă dimineața, venea pe aceeași stradă de acolo, avea același zâmbet în jurul gurii și pe obraji. În fiecare zi avea același salut și aceleași întrebări despre starea sănătății mele și despre multe alte lucruri ale vieții.

„Ce mai este nou altfel?”, era întrebarea sa de acum. Apoi urmau replicile sale despre aceste sau acele evenimente politice sau altele sociale.

De la lucrurile felurite, cu privire la viață, am găsit curând drumul la cea mai importantă întrebare, la întrebarea despre Dumnezeu și despre Hristos. Ultima discuție referitoare la aceasta s-a învârtit în jurul întrebării: „Oare cine este un creștin adevărat?”

La aceasta i-am împărtășit răspunsul din Sfânta Scriptură: „Cine are Duhul lui Hristos! - Dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui!”

Atunci venise o tăcere de nemulțumire peste el.

Duhul lui Hristos? -

I-am explicat mai amănunțit ce credeam. „Cel ce are Duhul lui Hristos, acelaia Dumnezeu i-a iertat păcatele, acela a crezut că numai prin jertfa de ispășire a lui Hristos, prin credință, vom avea pace cu Dumnezeu, acela se va strădui, prin credința în Hristos, să facă nu foia *sa*, ci voia lui Dumnezeu.”

Un bâlbâit jenat, care nu spune nimic și un „La revedere!” a fost apoi încheierea discuției noastre.

Ca întotdeauna, el venea dimineața la ora nouă, pe aceeași stradă de acolo, avea același zâmbet în jurul gurii și pe obraji, aceeași întrebare despre starea sănătății mele și despre multe alte lucruri ale vieții.

Dar, dintr-odată, o întrebare lipsea. Întrebarea despre Dumnezeu și despre Hristos.

Într-o zi am plecat în călătorie. După trei zile m-am întors și am mers, ca întotdeauna, la aceeași oră, pe aceeași stradă.

Mă gândeam la trecătorul meu zilnic, mă gândeam la răspunsul său încă lipsă la întrebarea mea: „Aveți Duhul lui Hristos?”

Era ora nouă fără cinci minute. De acolo, de la strada principală urca mereu la aceeași oră.

S-a făcut ora nouă.

El n-a venit.

Așa că am mers mai departe pe drumul meu.

Atunci, la citirea cotidianului local, mi-a sărit dintr-odată în ochi numele, un nume scris gros și cu chenar foarte negru. Am citit: „A decedat după o scurtă suferință, în vârstă de treizeci și nouă de ani. Însmormântarea a avut loc în toată liniștea.”

În fiecare zi mergea la aceeași oră, pe aceeași stradă, avea același zâmbet în jurul gurii și pe obraji, mereu aceeași întrebare despre starea sănătății mele ... Dar o întrebare nu mai avea el ...

Acum nu mai vine dimineața la ora nouă, pe strada principală în sus. Nu-l voi mai vedea. - -

Sau - totuși? Dacă în suferința sa a meditat asupra întrebării?

Dar cât de ciudat este totul! - - -

Cu muți oameni ne întâlnim zilnic pe străzi și pentru toți este valabil cuvântul: „Dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui!” - - -

În fiecare zi, la ora nouă dimineața, venea pe aceeași stradă de acolo. Avea același zâmbet în jurul gurii și pe obraji, avea aceeași întrebare despre starea sănătății mele.

- - Dar acum mi se impunea mie întrebarea despre starea sa.

Alwin Wiederhold.

Titlul original: „Jeden Tag kam er früh neun Uhr dieselbe Straße”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 246-248.